

Με απόφαση της πρόσφατης συνδιάσκεψής της, η **Αριστερή Ριζοσπαστική Κίνηση (ΑΡΚ)** αποχωρεί από την ΛΑΕ.

Ολόκληρη την απόφαση παραθέτουμε στη συνέχεια. Σε αυτήν εντοπίζεται «ότι η σχέση της κυβέρνησης με τις πολιτικές που ακολουθούνται δεν είναι μια σχέση συμβιβασμού, αλλά αποδοχής και υλοποίησης ενός πολιτικού σχεδίου που εμφανίζεται ως μονόδρομος ως προς την βασική παραδοχή της κυριαρχίας του κεφαλαίου επί της εργασίας και των κοινωνικών αναγκών.»

«Κανείς δεν καταφέρνει να δώσει διέξοδο στο συσσωρευμένο θυμό, με αποτέλεσμα να εγείρονται σοβαρά ερωτηματικά για το πώς και που θα εκτονωθεί. Κανείς επίσης δεν καταφέρνει να δώσει απαντήσεις στη συσσωρευμένη απογοήτευση που εύκολα μετατρέπεται σε αποπολιτικοποίηση και αδιαφορία.»

«Το ηθικό πλεονέκτημα των αριστερών δεν αποτελεί πλέον τεκμήριο κοινωνικού ριζοσπαστισμού, γιατί αντιθέτως αποδεικνύεται ότι χάνεται εύκολα στη ‘’στροφή’’.»

Αναφορικά με τη **ΛΑΕ,** η ανακοίνωση αναφέρει:

«Παρά τους διακηρυγμένους αυτούς στόχους η ΛΑΕ, κατά την άποψή μας, απέτυχε να αποτελέσει αυτόν τον κοινό τόπο συνάντησης των αριστερών δυνάμεων, την αφετηρία ανασυγκρότησης της Αριστεράς, το πολιτικό μέτωπο που θα συντονίζει τη δράση και τη συζήτηση των αριστερών δυνάμεων και θα απαντάει πειστικά στα σημερινά επίδικα της περιόδου.

Η σημερινή ΛΑΕ απέδειξε, στην πρόσφατη συνδιάσκεψη, αλλά και στο σύνολο της λειτουργίας της, ότι δεν είναι ένα σχήμα ανοιχτό σε μετασχηματισμούς, αλλά ένα μόρφωμα που μέσα από μια διαμορφωμένη πλειοψηφία αγωνιά να εξασφαλίσει τον εσωτερικό του έλεγχο.»

Ειδικότερα, βασικά προβλήματα που εντοπίζονται στην συγκρότηση της ΛΑΕ, μεταξύ άλλων

αφορούν:

Στην αυστηρά γραφειοκρατική λειτουργία της ηγεσίας της ΛΑΕ, η οποία δεν αφήνει κανένα περιθώριο αλλαγής της λογικής αυτής και αποκλείει κάθε πιθανότητα ανανέωσης τόσο σε πρόσωπα όσο και σε πρακτικές.

Στη βεβαιότητα ότι για την ηγετική ομάδα είναι αρκετό ένα αντιμνημονιακό 3% που θα τη βάλει στη Βουλή και τίποτε άλλο. Εξ'ου οι ανοιχτές πόρτες προς το ΕΠΑΜ.

Στο συμβατικό, συνθηματικό, ανεπεξέργαστο και γι' αυτό λαϊκιστικό και συντηρητικό προγραμματικό λόγο της ΛΑΕ.

Στην "επίμονη ανοχή" της ηγεσίας της ΛΑΕ σε πρακτικές στελεχών της στην Περιφέρεια Αττικής (αλλά και σε σημαντικές Συνδικαλιστικές οργανώσεις) που επιλέγουν: να συνεργάζονται με κυβερνητικά στελέχη, να στηρίζουν μνημονιακού χαρακτήρα πολιτικές, να διατηρούν θέσεις και οφίτσια. Κι όλα αυτά, κόντρα στις αποφάσεις της Συνδιάσκεψης του καλοκαιριού και τη βούληση της πολύ μεγάλης πλειοψηφίας των μελών της ΛΑΕ.

Τέλος στο γεγονός ότι πολιτικές συλλογικότητες αλλά και ανένταχτοι/ες αγωνιστές/ριες που συμμετείχαν αρχικά στην προσπάθεια δημιουργίας αυτού του μετώπου, στην πορεία αποχώρησαν.»

«Τα παραπάνω δε σημαίνουν», προσθέτουν, «ότι η αποχώρησή μας από τη ΛΑΕ συνιστά αιτία ώστε να σταματήσει ο διάλογος με τη ΛΑΕ και να αποκλειστεί η προσπάθεια όσοι/ες επιθυμούν από τη ΛΑΕ να συμπράξουν στο εγχείρημά μας. Το αντίθετο μάλιστα!»

«Η ΑΡΚ αναγνωρίζοντας αφενός τον κίνδυνο πολυδιάσπασης της Αριστεράς και αφετέρου την αναγκαιότητα επεξεργασίας πολιτικών προτάσεων που θα απαντούν πειστικά στις ανάγκες όσων πλήττονται από την επίθεση του κεφαλαίου, εμμένει στον διακηρυγμένο στόχο της να συμβάλλει στην δημιουργία ενός μετωπικού εγχειρήματος που θα παραμένει διαρκώς ανοιχτό ως πρόταση συμπόρευσης με το σύνολο των οργανωμένων και μη οργανωμένων πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Με αυτόν τον στόχο θα αναλάβει πρωτοβουλίες για την ανάπτυξη του διαλόγου και την επεξεργασία πολιτικών προτάσεων που θα βοηθήσουν στην διαμόρφωση ενός εναλλακτικού πολιτικού σχεδίου.»

Δείτε ολόκληρη την ανακοίνωση της Συνδιάσκεψης της ΑΡΚ (Πηγή: yabasta.gr):

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Αποχωρούμε από τη ΛΑΕ, συνεχίζουμε τον ενωτικό αγώνα, δυναμώνουμε τη ριζοσπαστική παρέμβαση

21/10/2016

Αριστερή Ριζοσπαστική Κίνηση

Η ΑΡΚ στην σημερινή πολιτική συγκυρία: για την ανάγκη μιας διαφορετικής προσέγγισης – ανάλυσης της συγκυρίας και αναζήτησης μεθόδων και εργαλείων παρέμβασης

Στον ενάμισι περίπου χρόνο από την επίσημη προσχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ στο μνημονιακό μπλοκ, πέρα από τις όποιες αναλύσεις μας σε επιμέρους θέματα, θα πρέπει να σταθούμε σε μερικές βασικές και κρίσιμες διαπιστώσεις που αφορούν το πολιτικό τοπίο τόσο από τη μεριά των κυρίαρχων όσο και από τη μεριά των πληττόμενων στρωμάτων και των κινημάτων.

Είναι πλέον σαφές ότι η σχέση της κυβέρνησης με τις πολιτικές που ακολουθούνται δεν είναι μια σχέση συμβιβασμού, αλλά αποδοχής και υλοποίησης ενός πολιτικού σχεδίου που εμφανίζεται ως μονόδρομος ως προς την βασική παραδοχή της κυριαρχίας του κεφαλαίου επί της εργασίας και των κοινωνικών αναγκών. Η θεμελιώδης αυτή παραδοχή υλοποιείται σε συνθήκες ακραίας νεοφιλελεύθερης βαρβαρότητας, όχι μόνο μέσα από την επίθεση στα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα, αλλά και μέσα από ένα σχέδιο καθολικού βιοπολιτικού ελέγχου στις ζωές των ανθρώπων, μέσα από μηχανισμούς δια βίου επιτήρησης, όπως είναι η υπερχρέωση, η αποεδαφικοποίηση σχέσεων και κοινωνικών λειτουργιών, η αποστέρηση από πολιτιστικά αγαθά. Οι άνθρωποι εκπαιδεύονται να ζουν στο «ελάχιστο» και να αποδέχονται το κάτι παραπάνω ως «δωρεά» των ισχυρών. Το κράτος αντί να αναλαμβάνει πρόνοιες για την βελτίωση της ζωής, διατυμπανίζει το φιλάνθρωπο πρόσωπό του.

Η πλειοψηφία της κοινωνίας σήμερα βρίσκεται σε συνθήκες σοκ, καθώς μέσα σε πολύ σύντομο -με ιστορικούς όρους- διάστημα, ανατράπηκαν πλήθος δεδομένα, επιδεινώθηκαν δραματικά οι συνθήκες ζωής και περιορίστηκαν εξ ίσου δραματικά οι εναλλακτικές οπτικές. Το γεγονός ότι αυτές οι πολιτικές υλοποιούνται από έναν πολιτικό σχηματισμό που οικοδόμησε την πολιτική του ηγεμονία πάνω στα προτάγματα της Αριστεράς, ενισχύει τα συναισθήματα αδιεξόδου και δημιουργεί πρόσθετα προβλήματα στην όποια προσπάθεια ανασυγκρότησης της κοινωνικής αντίστασης. Είναι φανερό ότι έχουν μειωθεί οι περιπτώσεις που αναπτύσσονται πρακτικές συλλογικής κοινωνικής αντίστασης, ενώ κανείς δεν

καταφέρνει να δώσει διέξοδο στο συσσωρευμένο θυμό, με αποτέλεσμα να εγείρονται σοβαρά ερωτηματικά για το πώς και που θα εκτονωθεί. Κανείς επίσης δεν καταφέρνει να δώσει απαντήσεις στη συσσωρευμένη απογοήτευση που εύκολα μετατρέπεται σε αποπολιτικοποίηση και αδιαφορία.

Σε αυτό λοιπόν το τοπίο καλούμαστε σήμερα να παρέμβουμε πολιτικά αναζητώντας το νήμα που μας ενώνει με τους αγώνες των προηγούμενων χρόνων που έκαναν εφικτό το όραμα μιας κοινωνικής αλλαγής, αλλά και το νήμα που μας ενώνει με την παγκόσμια κινηματική εμπειρία, τα διδάγματα και τα αδιέξοδά της.

Μπορεί να ακούγεται πολύ απλό και αυτονόητο, αλλά απ' ότι φαίνεται στην πράξη δεν είναι, ότι πρέπει να απαντήσουμε σε τρεις απλές ερωτήσεις: **Γιατί, με ποιους,** και **πώς.**

Συνηθίζουμε να θεωρούμε **το «γιατί»** αυτονόητο, όμως στη σημερινή συγκυρία είμαστε υποχρεωμένοι να αναζητήσουμε απαντήσεις τόσο σε στρατηγικά ζητήματα που σχετίζονται με ένα ριζοσπαστικό κοινωνικό μετασχηματισμό όσο και στο κρίσιμο ζήτημα της δυνατότητας να υπάρχει συνολικό εναλλακτικό μοντέλο διακυβέρνησης σε μια μόνο χώρα. Η πρόσφατη κρίση στη Λατινική Αμερική, η αποτυχία των «αριστερών» πολιτικών σχηματισμών που πλησίασαν την εξουσία σε Ευρώπη και Αμερική να αναπτύξουν και κυρίως να περιφρουρήσουν ένα ριζοσπαστικό λόγο, θέτουν την υποχρέωση απέναντι στη χειμαζόμενη κοινωνία να ανοίξουμε πολλαπλές συζητήσεις σε βάθος, χωρίς αφελείς παραδοχές, κατά συνθήκη ψεύδη και βολονταρισμούς που δεν έχουν πια αποδέκτες.

Το ηθικό πλεονέκτημα των αριστερών δεν αποτελεί πλέον τεκμήριο κοινωνικού ριζοσπαστισμού, γιατί αντιθέτως αποδεικνύεται ότι χάνεται εύκολα στη «στροφή». Πολιτικοί σχηματισμοί, ο οποίοι σήμερα προβάλλουν ναρκισσιστικά ότι κατέχουν την αλήθεια και όλες τις απαντήσεις για την αντιμετώπιση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, αντιμετωπίζονται με καχυποψία, όταν δεν αντιμετωπίζονται με χλεύη.

Αν λοιπόν ως ΑΡΚ καταθέτουμε την αισιοδοξία της βούλησης και τη διαρκή στράτευσή μας ενάντια σε ό, τι θέλει να μας πείσει ότι δεν υπάρχει εναλλακτική, θα πρέπει να αποδείξουμε ότι αυτή δεν ακολουθείται από την απαισιοδοξία της γνώσης, αλλά ότι τελικά η αισιοδοξία γεννιέται εκεί που η γνώση δοκιμάζεται και ανανεώνεται καθημερινά μέσα στα μικρότερα αλλά και τα μεγαλύτερα, ελπίζουμε, κοινωνικά εγχειρήματα, στην αναγνώριση των πραγματικών όρων και συνθηκών που μπορούν να επιφέρουν αλλαγές και νίκες.

Με ποιους: Ένα από τα βασικά ζητούμενα στη χάραξη οποιασδήποτε στρατηγικής

αποτελεί ο προσδιορισμός της κοινωνικής συμμαχίας που καλείται να φέρει σε πέρας ένα αγώνα και μια σύγκρουση. Διαφορετικές κοινωνικές συμμαχίες θέτουν διαφορετικούς στόχους και προτεραιότητες και οδηγούν τα πράγματα σε διαφορετικούς δρόμους. Η λογική του «λίγοι, καλοί και αμόλυντοι» -υπάρχουν κάποιοι που ακόμα το πιστεύουν για τον εαυτό τους- δημιουργεί ανιστορικά μορφώματα τα οποία δεν είναι ικανά να οδηγήσουν σε καμία κοινωνική αλλαγή και νομιμοποιείται μόνο διότι υπάρχει η άλλη λογική του «όσο περισσότεροι τόσο καλύτερα», που συστηματικά επιδιώκει να αμβλύνει, όταν δεν εξαφανίζει, την ύπαρξη συγκρουσιακών στοιχείων ανάμεσα στα συμφέροντα διαφορετικών κοινωνικών ομάδων.

Η δεύτερη αυτή λογική πολύ πιο επικίνδυνη από την πρώτη, όχι μόνο δεν στοχεύει σε κάποια κοινωνική αλλαγή, καθώς είναι υποχρεωμένη να ακροβατεί συνεχώς ανάμεσα σε πολλαπλές αφηγήσεις, αλλά συνήθως έχει την ανάγκη να επινοεί υπερ-κοινωνικές κατασκευές ως πλαίσια συνοχής. Έτσι δημιουργούνται οι εθνικές και οι θρησκευτικές συσπειρώσεις, αλλά και οι πλέον σύγχρονες συσπειρώσεις, στη βάση της «απειλούμενης» ασφάλειας.

Σήμερα γνωρίζουμε ότι ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας καταστρέφεται στο πλαίσιο μιας ευρείας αναδιανομής, αλλά γνωρίζουμε επίσης ότι το κεφάλαιο στην νέα συνθήκη αναζητεί και εξασφαλίζει κοινωνικούς συμμάχους. Χρειάζεται λοιπόν να κατανοήσουμε αυτές τις δυναμικές, να θέσουμε προτεραιότητες και κυρίως να εμπλέξουμε όλες τις πληττόμενες κοινωνικές ομάδες στο διάλογο αυτό. Πέραν, και αναμφισβήτητα, από την εργατική τάξη, την οποία συχνά ερμηνεύουμε στενά, αυτοί πλέον που πλήττονται από τη βία της κρίσης και την αναδιανομή, που συντελείται όλα αυτά τα χρόνια υπέρ των πλουσίων και σε βάρος όλων των υπολοίπων, είναι οι περισσότεροι και είναι διατεθειμένοι να ενεργοποιηθούν προς την συγκρότηση ενός κοινωνικού ρεύματος που μπορεί να αποτελέσει δύναμη ανατροπής.

Και εδώ λοιπόν ξεκινάει η συζήτηση για **το «πώς».** Η απομάκρυνση μεγάλου -του μεγαλύτερου στην πρόσφατη περίοδο- τμήματος των πληττόμενων από την ενεργό πολιτική δράση αποδεικνύει ότι τα υπαρκτά σχήματα, ο λόγος και τα μέσα προσέγγισης και ενεργοποίησης της κοινωνίας που χρησιμοποιούν, είναι απολύτως αναποτελεσματικά και σε πολλές περιπτώσεις και αποθαρρυντικά.

Η από τα πάνω «καθοδηγητική» αντίληψη χρεώνεται την αδυναμία να ηγεμονεύσει, καθώς σε όλο το προηγούμενο διάστημα αυτό ακριβώς υπήρξε και ο μοναδικός της στόχος. Σήμερα βρισκόμαστε πολύ πίσω από την συζήτηση της ηγεμονίας και της πολιτικής κεφαλαιοποίησης των κινημάτων και των λοιπών κοινωνικών διεργασιών. Βρισκόμαστε στη στιγμή που χιλιάδες άνθρωποι αγωνιούν, αμφιβάλλουν και αναζητούν απαντήσεις. Το

κυρίαρχο σύστημα επιλέγει σ' αυτή τη μετακεϋνσιανή περίοδο να συνθλίψει τις κοινωνικές και ατομικές ικανότητες και γνώσεις, αλλά την ίδια στιγμή αυτές αναδύονται απειλητικές.

Ο ρόλος που μπορεί να παίξει σήμερα μια πολιτική συγκρότηση, είναι να στηρίξει, να αναδείξει, να κατανοήσει, να επεξεργαστεί, να διασυνδέσει και να πολλαπλασιάσει αυτές τις δυναμικές. Αντίθετα, η με βάση πλήθος παραδοχών, σύγκλιση πολιτικών ομάδων εκτός από το ότι αναπαράγει το ήδη δοκιμασμένο και αποτυχημένο ως προς την ουσιαστική σύγκλιση πρότυπο του ΣΥΡΙΖΑ, αποτελεί μια καρικατούρα κοινωνικής συμμαχίας όταν δεν αναφέρεται στην δουλειά και τη δράση ενεργών κοινωνικών ομάδων.

Η ΛΑΕ δημιουργήθηκε μέσα από την ανάγκη συσπείρωσης των δυνάμεων που απεγκλωβίστηκαν από το ΣΥΡΙΖΑ, δυνάμεων που αρνήθηκαν να υπηρετήσουν το Τρίτο Μνημόνιο και τις εξοντωτικές για την κοινωνία πολιτικές του, δυνάμεις που αντιτάχθηκαν στην λογική «δεν υπάρχει εναλλακτική λύση (TINA) ».

Διακηρυγμένο στόχο της αποτέλεσε η συγκρότηση ενός πολιτικού μετώπου της σύγχρονης, ριζοσπαστικής Αριστεράς, που θα συμβάλει στην ανασυγκρότηση και την ανασύνθεση της, θα αναλάβει πρωτοβουλίες για το βάθεμα του διαλόγου μεταξύ των δυνάμεων της Αριστεράς και στη διαμόρφωση ενός κοινού πεδίου διαλόγου και κοινών πρωτοβουλιών. Τέλος στόχος της αποτέλεσε η επεξεργασία και το βάθεμα του μεταβατικού προγράμματος ως απάντηση στην πρόταση της σημερινής κυβέρνησης ότι δεν υπάρχει διέξοδος, ανοίγοντας τη συζήτηση και μέσα στην Αριστερά και μέσα στον ίδιο τον κόσμο του αγώνα.

Παρά τους διακηρυγμένους αυτούς στόχους η ΛΑΕ, κατά την άποψή μας, απέτυχε να αποτελέσει αυτόν τον κοινό τόπο συνάντησης των αριστερών δυνάμεων, την αφετηρία ανασυγκρότησης της Αριστεράς, το πολιτικό μέτωπο που θα συντονίζει τη δράση και τη συζήτηση των αριστερών δυνάμεων και θα απαντάει πειστικά στα σημερινά επίδικα της περιόδου.

Η σημερινή ΛΑΕ απέδειξε, στην πρόσφατη συνδιάσκεψη, αλλά και στο σύνολο της λειτουργίας της, ότι δεν είναι ένα σχήμα ανοιχτό σε μετασχηματισμούς, αλλά ένα μόρφωμα που μέσα από μια διαμορφωμένη πλειοψηφία αγωνιά να εξασφαλίσει τον εσωτερικό του έλεγχο.

Ειδικότερα, τα βασικά προβλήματα που εντοπίζουμε στην συγκρότηση της ΛΑΕ αφορούν:

- Στην αυστηρά γραφειοκρατική λειτουργία της ηγεσίας της ΛΑΕ, η οποία δεν αφήνει κανένα περιθώριο αλλαγής της λογικής αυτής και αποκλείει κάθε πιθανότητα ανανέωσης τόσο σε πρόσωπα όσο και σε πρακτικές.
- Στην απόλυτη διάσταση ανάμεσα στην ηγεσία της ΛΑΕ και στις απαιτήσεις μιας σύγχρονης δημοκρατικής, ριζοσπαστικής και ανατρεπτικής πολιτικής οντότητας και ηγεσίας που έχει ανάγκη στις μέρες μας ο κόσμος της εργασίας.
- Στην εσκεμμένη υποτίμηση από την πλευρά της ηγετικής ομάδας των παραπάνω δύο σημείων, τα οποία θεωρούνται δευτερεύοντα, εφόσον εκτιμά ότι ο προγραμματικός λόγος της ΛΑΕ είναι ανατρεπτικός.
- Στη βεβαιότητα ότι για την ηγετική ομάδα είναι αρκετό ένα αντιμνημονιακό 3% που θα τη βάλει στη Βουλή και τίποτε άλλο. Εξ'ου οι ανοιχτές πόρτες προς το ΕΠΑΜ.
- Στο συμβατικό, συνθηματικό, ανεπεξέργαστο και γι' αυτό λαϊκιστικό και συντηρητικό προγραμματικό λόγο της ΛΑΕ.
- Στη βεβαιότητα ότι ακόμη κι αν αγωνιστούμε με όλες μας τις δυνάμεις να διαμορφώσουμε επεξεργασμένες και ρεαλιστικές θέσεις στις επιτροπές της ΛΑΕ, αυτές θα ανατραπούν από την ηγετική ομάδα, τουλάχιστον στα κυρίαρχα και πρωτεύοντα ζητήματα.
- Στη λειτουργία εντός της ΛΑΕ συγκροτημένων ομάδων που δεν επιτρέπουν την οριζόντια ζύμωση μεταξύ θέσεων και λογικών συμπόρευσης, εφόσον φαίνεται ότι η προτεραιότητα των συντρόφων αυτών είναι η διατήρηση της συνοχής του σχήματός τους παρά η σύνθεση και η προωθητική δύναμη για τη ΛΑΕ στο σύνολό της.
- Στην "επίμονη ανοχή" της ηγεσίας της ΛΑΕ σε πρακτικές στελεχών της στην Περιφέρεια Αττικής (αλλά και σε σημαντικές Συνδικαλιστικές οργανώσεις) που επιλέγουν: να συνεργάζονται με κυβερνητικά στελέχη, να στηρίζουν μνημονιακού χαρακτήρα πολιτικές, να διατηρούν θέσεις και οφίτσια. Κι όλα αυτά, κόντρα στις αποφάσεις της Συνδιάσκεψης του καλοκαιριού και τη βούληση της πολύ μεγάλης πλειοψηφίας των μελών της ΛΑΕ.
- Τέλος στο γεγονός ότι πολιτικές συλλογικότητες αλλά και ανένταχτοι/ες αγωνιστές/ριες που συμμετείχαν αρχικά στην προσπάθεια δημιουργίας αυτού του μετώπου, στην πορεία αποχώρησαν.

Για όλους αυτούς τους λόγους και με δεδομένο τους στόχους της ΑΡΚ να συμβάλλει:

- στις διεργασίες που εξελίσσονται στην Αριστερά,
- στο χτίσιμο εκείνου του πολιτικού υποκειμένου που θα βάλει φρένο στις επιθέσεις της άρχουσας τάξης,

- στην αναζήτηση του τρόπου συντονισμού της με τις άλλες οργανώσεις της Αριστεράς και των ριζοσπαστικών κοινωνικών κινημάτων, με στόχο
- την πυροδότηση κινηματικών διαδικασιών,
- και τέλος στο ζήτημα της εσωτερικής δημοκρατίας ως ουσιαστική και συγκροτησιακή αρχή της Αριστεράς,

η Συνδιάσκεψη μας αποφάσισε να λύσει τη σχέση της ΑΡΚ με τη ΛΑΕ. Η παραμονή τόσο της ΑΡΚ, όσο και του καθενός και της καθεμιάς από εμάς, στη ΛΑΕ δεν έχει να προσφέρει τίποτα το ουσιαστικό, τόσο στην υπόθεση της συγκρότησης μιας πειστικής πρότασης αντίστασης και ανατροπής των μνημονιακών πολιτικών και κυβερνήσεων σε όλες τους τις εκδοχές, όσο και στη συνδιαμόρφωση του κινήματος που μπορεί να κάνει πράξη μια τέτοια πρόταση και να πείσει τους πολίτες να συμπράξουν μαζί μας στην υπόθεση αυτή. Κατανοώντας τις αγωνίες πολλών συντρόφων/ισσών, που υποστηρίζουν ότι ακόμα και μια μικρή συσπείρωση οφείλεις να την περιφρουρείς και να τη μετασχηματίζεις και όχι να την καταστρέφεις, απαντάμε ότι όσα προβλήματα αναφέραμε παραπάνω δεν είναι απλά αδιάφορα, αλλά αποτελούν και τροχοπέδη για την όποια αναζήτηση μιας διαφορετικής πολιτικής πρακτικής στη βάση όσων ήδη αναφέρθηκαν, αλλά και όσων άλλων θα προκύψουν μέσα από το άνοιγμα ενός σοβαρού διαλόγου.

Την ίδια στιγμή μεγάλος αριθμός ανθρώπων, συντρόφων/ισσών και συναγωνιστών/τριών, που συναντηθήκαμε μαζί τους όλα αυτά τα χρόνια σε αγώνες και εγχειρήματα γειωμένα στην κοινωνία και τα προβλήματά της, σε κουβέντες και αγωνίες για μια διαφορετική κοινωνία με κοινωνική δικαιοσύνη, αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη και δημοκρατία ως δομικό χαρακτηριστικό των λειτουργιών μας, βρίσκονται σε μια διαδικασία αναζήτησης ενός νέου πλαισίου δράσης. Μόνοι/ες, σε ομάδες, σε μικρότερες ή μεγαλύτερες πολιτικές συλλογικότητες, μακράν από το να λειτουργούν με ναρκισσιστική αυτάρκεια, διακατέχονται από βαθιά επιθυμία και πρόθεση στράτευσης. Με αυτούς/ές οφείλουμε να συναντηθούμε στη βάση της ισοτιμίας και να διαμορφώσουμε τον πολιτικό χώρο όπου θα ζυμωθούν παλιά και νέα υλικά και θα δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις νέων πολιτικών και κοινωνικών συγκροτήσεων και νέων κοινωνικών αγώνων.

Τα παραπάνω δε σημαίνουν ότι η αποχώρησή μας από τη ΛΑΕ συνιστά αιτία ώστε να σταματήσει ο διάλογος με τη ΛΑΕ και να αποκλειστεί η προσπάθεια όσοι/ες επιθυμούν από τη ΛΑΕ να συμπράξουν στο εγχείρημά μας. Το αντίθετο μάλιστα! Ξεκαθαρίζοντας τη στάση μας απέναντι στη ΛΑΕ, ενδέχεται να είναι πολύ πιο δημιουργική και δυναμική η επόμενη μέρα. Φυσικά στην ίδια λογική, από το διάλογο και τη σύμπραξη αυτή, δεν πρέπει να αποκλειστεί κανένας και καμία που θέλει να συμμετάσχει ισότιμα στην προσπάθεια.

Η ΑΡΚ αναγνωρίζοντας αφενός τον κίνδυνο πολυδιάσπασης της Αριστεράς και αφετέρου την αναγκαιότητα επεξεργασίας πολιτικών προτάσεων που θα απαντούν πειστικά στις ανάγκες όσων πλήττονται από την επίθεση του κεφαλαίου, εμμένει στον διακηρυγμένο στόχο της να συμβάλλει στην δημιουργία ενός μετωπικού εγχειρήματος που θα παραμένει διαρκώς ανοιχτό ως πρόταση συμπόρευσης με το σύνολο των οργανωμένων και μη οργανωμένων πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Με αυτόν τον στόχο θα αναλάβει πρωτοβουλίες για την ανάπτυξη του διαλόγου και την επεξεργασία πολιτικών προτάσεων που θα βοηθήσουν στην διαμόρφωση ενός εναλλακτικού πολιτικού σχεδίου.

Hasta siempre!

Αθήνα 15/10/2016

Αριστερή Ριζοσπαστική Κίνηση

(Απόφαση 4ης Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης)

.....

Προς το Π.Σ. και την Π.Γ. της ΛΑΕ

Αθήνα, 20/10/2016

Αγαπητοί σύντροφοι και αγαπητές συντρόφισσες,

σε συνέχεια της απόφασης που έλαβε η 4η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη της πολιτικής μας συλλογικότητας ΑΡΚ (Αριστερή Ριζοσπαστική Κίνηση) στις 15 Οκτωβρίου 2016 και την οποία σας κοινοποιούμε συνημμένα, σας γνωστοποιούμε την παραίτησή μας από το Π.Σ. της ΛΑΕ και τη συνακόλουθη παραίτηση του συντρόφου Περικλή Ζήκα από την Π.Γ.. Θεωρούμε δεδομένο ότι θα είμαστε μαζί στους αγώνες για την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών και την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του κόσμου της εργασίας.

Για ενημέρωση όλων των μελών της ΛΑΕ, παρακαλούμε όπως η παρούσα επιστολή καθώς και το κείμενο-απόφαση της Συνδιάσκεψής μας κοινοποιηθούν στις Π.Ε. της ΛΑΕ.

Θοδωρής Βασιλακόπουλος

Σίσσυ Βελισσαρίου

Περικλής Ζήκας

Σίμος Σιμωτάς